

Ёсць ТАКІ ДЗЕНЬ

ДЭПУТАТЫ, НА ВЫЕЗД!

Чарговы дзень дэпутата ў Ельскім раёне адбыўся ў мясцовым леспрамгасе. Па словах Сяргея МАТУЗКІ, старшыні Ельскага раённага Савета дэпутатаў, да гэтага часу ў межах такога дня дэпутаты ўжо наведаль ўстановы адукацыі, аховы здароўя, вытворчасці і сельскай гаспадаркі. У гэты раз на сустрэчы абмяркоўвалі як вынікі працы раёна за апошнія пяць гадоў, так і надзённыя для супрацоўнікаў леспрамгаса пытанні.

Летам праца ў Ельскім леспрамгасе пачынаецца а 5-й раніцы. Віктар Федарэнка, укладчык бібліятэрыялаў, і Сяргей Зінчанка, рамшчык.

— З даведзеных да раёна прагнозных паказчыкаў амаль усе былі выкананы. Напрыклад, экспарт тавараў прадпрыемстваў малага і сярэдняга бізнесу па факту склаў 139% (планавалася 101%). Новаствораных працоўных месцаў з’явілася 20 пры першапачаткова запланаваных 5. Такія змены звязаны з тым, што адбылася аптымізацыя на вытворчасці і мы вымушаны былі прадаставіць людзям новыя месцы працы, — паведаміў старшыня раённага Савета дэпутатаў.

ТЭРЫТОРЫЯ ЗДАРОЎЯ

Як дэпутаты ініцыявалі правядзенне спартыўнага свята ў сваім раёне

Здароваму ладу жыцця, заняткам фізкультурай і спортам у Краснапольскім раёне наогул надаецца вялікая ўвага. І дэпутаты іграюць тут не апошняю ролю. Дзякуючы іх ініцыятыве і прайшло вялікае спартыўнае свята «Краснапольшчына — тэрыторыя здароўя».

Агітбрыгада Горскага вучэбна-педагагічнага комплексу дзіцячых сад — базавая школа з першых жа хвілін свайго выступлення на гарадской плошчы захапіла ўвагу гледачоў. У зямельнай форме яны расказалі пра шкоду алкаголю, нікаціну і наркатыкаў. Пасыл быў падмацаваны маладзёжным канцэртам. Тут жа была магчымасць прасякнуцца тэмай здароўя праз выстаўку насценных газет і плакатаў.

У гарадскім скверы «запальваў» узорны тэатр гульні і юных вядучых «Бім-Бом» Магілёўскага цэнтра творчасці. Майстры раённага Дома рамёстваў арганізавалі выставу-продаж сваіх вырабаў. Райна выработавала на стойкасе прыхільнікаў фізкультуры і спорту дэгустацыю кандытарскіх прысмакаў.

У Цэнтры культуры і вольнага часу «Міраж» працавалі адначасова некалькі пляцовак. Тут можна было прайсці тэст на здароўе — памераць ціск, атрымаць парад ад спецыялістаў па прафілактыцы сардэчна-сасудзістых захворванняў, кансультацыю мамолага. Паштавікі і бібліятэкары прапаноўвалі азнаёміцца з друкаванымі дапаможнікамі на спорце і здаровым ладзе жыцця. А мясцовы пчаляр Васіль Коныхаў раіў самы эфектыўны сродак ад усіх хвароб — мёд і яго вытворныя.

(Заканчэнне на 2-й стар. «МС».)

Дэпутаты прадэманстравалі добрую спартыўную форму.

ЗВЯЗДА

У першым чэрвеньскім нумары «Звезды», а дакладней у дадатку «Мясцовае самакіраванне», прачытаў публікацыю пра старасту з вёскі Хатынічкі Ганцавіцкага раёна Андрэя Ярашэвіча. Парадаваўся за яго актыўнасць і за добрыя словы пра аднавяскоўца Аляксандра Канановіча, з якім мне таксама пашчасціла пазнаёміцца.

На жаль, чалавека, якога многія лічылі і незвычайным, і дзіваком, няма ўжо сярод нас. Затое засталіся ўспаміны. Няхай чытачы па іх мяркуюць, кім ён быў. Між іншым, калі нават і дзіваком, то ў народзе кажуць, што на іх свет трымаецца. Асабіста я лічу, што ён быў не зусім звычайным чалавекам, докажам чаму яго ўчынікі.

З Аляксандрам Канановічам я пазнаёміўся ў сярэдзіне 90-х гадоў. Незнаёмы дзядок з гучным крыкам літаральна ўварваўся ў мой рэдакцыйны кабінет. Крычаў пра бюракратыю, пра непавагу да людзей пажылога ўзросту, пра тое, што ён дойдзе да самога Прэзідэнта, але справядлівасці даб’ецца. Сваймі крыкам ён мяне моцна здзіўіў: да гэтага ніхто з такімі лямантам у кабінет не ўрываўся. Карацей кажучы, давялося выслухаць незнаёмца. Наведальнік вы-

клаў на стол слухавы апарат: «Паўдня бадзяюся па Брэсце, ніхто не можа адрамантаваць». І тут я зразумеў, чаму гэты дзядок у вясковым адзенні так гучна гаварыў — недачувае.

Высветлілася, што Аляксандр Канановіч прыехаў з вёскі Хатынічкі Ганцавіцкага раёна. Па журналісцкіх справах мне даводзілася бываць у гэтай вёсцы, ведаю, дзе знаходзіцца. Выходзіць, да Брэста інвалід дабіраўся за сотні кіламетраў! Такому чалавеку трэба былі дапамагчы, і я ўзяўся за тэлефон. Праблему з рамонтам слухавога апарата ўдалося вырашыць хутка і без асаблівага напружання. Пазваніў у абласное ўпраўленне аховы здароўя, і там падказалі адрас майстэрні. Свайго крыклівага суразмоўцу я накіраваў па ўказаным адрасе, спадзеючыся, што чалавеку дапамогуць і такія далёкія паездкі яму больш не спатрэбяцца.

Ды вельмі памыліўся. Не прайшло і двух тыдняў, як Аляксандр Іванавіч зноў стаў на парозе майго кабінета. Праўда, на гэты раз ужо не крычаў — наадварот, прыязна паведамаў: «Я тут чатыры дубкі прывёз, трэба пасадзіць».

— Якія дубкі?
— У падзяку за тое, што дапамаглі слухавы апарат адрамантаваць. Папрасіў у

Хатыніцкім лясніцтве саджанцы. Хай растуць каля будынка «Зарі».

Калі пра гэта даведаўся тагачасны галоўны рэдактар газеты Пётр Суцко, то адразу загадаў сфатаграфіца Аляксандра Канановіча падчас пасадкі і напісаць заметку пра гэты неардынарны ўчынак. Сапраўды, далёка не кожны адважыўся б везці ў цягніку ці аўтобусе больш чым за 300 кіламетраў трохметровыя дубкі: і самому размясціцца неяк трэба, і пасажырам не перашкаджаць. А ён прывёз.

Дрэўцы мы пасадзілі на самым бачным месцы, побач з дарожкай, што вядзе да парога «Зарі». На жаль, пашанцавала не ўсім саджанцам: два бліжэйшыя да Кобрынскага моста праз дзень-другі нехта ўкраў. Мне стала сорамна за суайчыннікаў, таму не хацелася сустракацца яшчэ раз з Канановічам і ўсё яму тлумачыць. Але ён быццам здагадаўся аб крадзяжы — праз тыдзень завітаў у госці. Якія апраўданні я мог знайсці, каб супакоіць чалавека? Глядзеў на яго і думаў: «Ну вось зараз будзе крыку». А ён, даведаўшыся, куды падзеліся дубкі, з усмешкай сказаў: «Усё ж такі ёсць Бог на свеце!».

— Вы пра што? — здзіўляся я.

— Хочаце — верце, хочаце — не. У Хатыніцкім лясні-

ПРАЦЯГ ГІСТОРЫІ

ДУБКІ НА ПАМЯЦЬ

тве я ўзяў дазвол на тое, што выкапаю ў лесе два дубкі, але... яшчэ два прыхапіў без дазволу, бо вельмі прыгожыя яны былі. Вось іх і ўкраі. Значыць, ёсць Бог на свеце...

У наступную сустрэчу Аляксандр Канановіч прывёз мне тры кнігі «Памяць» Ганцавіцкага раёна. Я здзіўіўся: «Навошта мне тры?»

— Каму-небудзь падарыш, — адказаў суразмоўца і дадаў: — Я сто кніжак купіў. Зайшоў у магазін, а там імі занята цэлая паліца. Дарагаватыя, ніхто не бярэ. Ды хіба гэтай кніжцы варта пыліцца? Яна павінна быць у кожнай хаце. Падумаўшы над гэтым, я вырашыў прадаць бычка і купіць сто кніжак «Памяць». Парздаваў іх па школах, бібліятэках, добрым людзям. Вось і вам прывёз. Успамінайце Саньку Канановіча!..

Менавіта згадка хатыніцкага старасты Андрэя Ярашэвіча пра сто кніжак зноў прымусіла мяне ўспомніць тыя сустрэчы з незвычайным палешуком. Адну кніжку «Памяць» Ганцавіцкага раёна пакінуў сабе, дзве абмяняў на іншыя раёны, калегам па працы яны таксама спатрэбяцца. А што датычыць двух дубкоў, што растуць побач з парогам «Зарі», то ў дыяметры яны цяпер сантыметраў 15—20, выцягнуліся на метраў дзесяць у вышыню. Цяпер іх ніхто не ўкрадзе, як і памяць пра цудоўнага чалавека — Аляксандра Канановіча з вёскі Хатынічы.

Адам ТАБОЛІЧ.

У СВАЁЙ АКРУЗЕ

МАГЧЫМАСЦІ ПРЫВАТНАГА СЕКТАРА

Будучыня — за малым і сярэднім прадпрымальніцтвам

У складзе дэлегатаў на Усебеларускі народны сход прадстаўлена шырокае кола сенатараў — членаў Савета Рэспублікі Нацыянальнага сходу Беларусі. Менавіта тыдзень таму Міхаіл Мясніковіч, старшыня верхняй палаты беларускага парламента, заклікаў парламентарыяў паставіцца да гэтай падзеі адказна, не заставацца ўбаку, а праяўляць ініцыятыву ў прыняцці рашэння аб далейшым развіцці краіны. Сяргей НАВІЦКІ, намеснік старшыні Пастаяннай камісіі Савета Рэспублікі па рэгіянальнай палітыцы і мясцовым самакіраванні, генеральны дырэктар сумеснага таварыства з абмежаванай адказнасцю «Хенкель Баўтэхнік» і дэлегат пятага Усебеларускага народнага сходу, лічыць, што браць на сябе адказнасць трэба не толькі ў гэтай сітуацыі (хаця ў ёй — асабліва), але і штодзённа па жыцці.

Спрыяльны клімат для бізнесу

Мінскі і Дзяржынскі раёны, ад якіх вылучаны сенатар, па яго словах — перадавыя як у Мінскай вобласці, так і ўвогуле па краіне. Пры гэтым Мінскі раён па памерах, колькасці насельніцтва, аб’ёмах прамысловай прадукцыі, будаўнічай вытворчасці можа спаборнічаць з некаторымі абласцямі. Ён — прыстлічны, таму патрабаванні да раёна амаль такія ж, як і да самога Мінска, хоць фінансавыя магчымасці не такія высокія.

У абодвух раёнах ёсць гарады-спадарожнікі: у Мінскім — Заслаўе, у Дзяржынскім — Фаніпаль. Напрыклад, апошні ўключаны ў свабодную эканамічную зону «Мінск» і па праве можа называцца прамысловым. У ім месціцца такое буіное прадпрыемства, як «Штадлер» — па вытворчасці электрацягнікоў. «Для развіцця бізнесу гэта адны з самых прывабных раёнаў. У іх вялікая колькасць магчымасцяў падключэння да інжынерных камунікацый, развітая інфраструктура і вялікі доступ да кваліфікаваных працоўных рэсурсаў (з-за блізкасці да Мінска)», — расказвае Сяргей Навіцкі.

Па словах дэлегата, на мінулыя, чацвёртыя Усебеларускім народным сходзе адной з вылучаных праймерызных задач развіцця краіны была падтрымка прыватнай ініцыятывы прадпрымальнікаў. Бо прыватны сектар валодае магчымасцямі хуткага ўключэння ў сваю сістэму працоўных рэсурсаў і здольнасцю да інвеставання, а значыць, можа спрыяць эканамічнаму росту, дакладней, павелічэнню валавога рэгіянальнага прадукту. У працяг заяўленаму Прэзідэнтам была прынята Дырэктыва №4, якая замацавала кірункі і стратэгію развіцця прыватных прадпрыемстваў. «Гэта дало свае пляды. Колькасць суб’ектаў малага і сярэдняга прадпрымальніцтва за пяць гадоў вырасла на 23% — амаль да 110 тысяч. У краінах з развітым эканомікамі такія суб’екты з’яўляюцца найбольш актыўнымі ўдзельнікамі эканамічнага працэсу і ствараюць да 70% ВУП. Для Беларусі гэты паказчык сёння ў стварэнне 24%. Сапраўды, ёсць куды расці», — кажа Сяргей Навіцкі.

Сенатар — перш за ўсё заканатворца

«Член Савета Рэспублікі — гэта прадстаўнік заканадаўчай улады. Таму ў большай ступені мы адказныя за стварэнне ўмоў для развіцця і бізнесу, і рэгіёнаў, і краіны ў цэлым. Парламентарыі аналізуюць ужо прынятыя заканадаўчыя акты, уносяць прапановы па іх паляпшэнні — адаптацыі да пануючых сёння эканамічных, палітычных, сацыяльных і культурных умоў, а таксама выступаюць ініцыятарамі выпрацоўкі новых законаў. Кожны сенатар удзельнічае ў прыняцці ўсіх заканадаўчых актаў у рэспубліцы», — адзначае Сяргей Навіцкі. Адна з галоўных задач, якую ён ставіць перад сабой як сенатар, — гэта палепшыць з дапамогай ухваленых законапраектаў бізнес-клімат. Акрамя таго, за апошнія пяць гадоў з’явіўся шэраг новых заканадаўчых актаў, якія станоўча паўплывалі на прадпрымальніцкую супольнасць: аб рамесніцтве, аб гандлі, аб дзяржаўна-прыватным партнёрстве.

Таксама адным з дасягненняў мінулых пяці гадоў з’яўляецца павышэнне больш чым на дзясятка пунктаў у рэйтынг «Doing business» месца Беларусі. З аднаго боку — гэты рэйтынг не адлюстроўвае ўсёй карціны створаных для прадпрымальнікаў умоў, але з другога выступае своеасаблівай лакмусавай паперкай для тых, хто збіраецца арганізаваць у той ці іншай краіне сваю справу. Цяпер Беларусь займае там 44-е месца. Але і гэта не мяжа, перакананы дэлегат сходу. Найбліжэйшая мэта — увайсці ў трыцятку краін рэйтынг з найлепшымі ўмовамі для вядзення бізнесу — дасягальная і павінна адбыцца.

Вучыцца самастойнасці...

«Безумоўна, большасць пытанняў у грамадзян, якія звяртаюцца да мяне як да члена Савета Рэспублікі, звязаная з бытавымі праблемамі, — тлумачыць сенатар. — Іх, як правіла, 80%. Гэта пытанні, звязаныя з жыллёва-камунальнай гаспадаркай, з інфраструктурай, зямлёй, паслугамі, якія аказваюцца насельніцтву. Яны, безумоўна, — найперш адказнасць выканаўчай улады. Але калі яна не спраўляецца, то да вырашэння пытання падключаецца сенатар ці дэпутат».

У задачу сенатара ўваходзіць не толькі дапамагчы вырашыць праблему, але і абатульваць яе, занатаваць, зразумець, якія хібы ў якім законе паспрыялі яе з’яўленню, і выкараніць недахоп, унёсшы прапановы па зменах у законапраект. Вядома, усё ўлічыць у законе адразу немагчыма, але пастарацца гэта зрабіць — асноўная задача парламентарыя.

— Да мяне надаўна звярнуліся жыхары аграгарадка Ратамка. Сёння гэты пасёлак расцягнуўся амаль на 7 кіламетраў. Аўтобусны маршрут, які ахопліваў амаль увесь гарадок, скарацілі, бо не было магчымасці арганізаваць для транспарту развартнае кола. І некаторым грамадзянам даводзілася ісці да бліжэйшага прыпынку на 3 кіламетры. Прышлось выносіць гэтую праблему на ўзровень Мінскіх абласнога і гарадскога выканкамаў. Цяпер распрацоўваецца закон аб транспарце. І гэты выпадак падштурхнуў мяне зрабіць прапановы па тым, каб адразу вырашыць, хто з’яўляецца заказчыкам такога кіштлату маршрута. Бо ў гэтай сітуацыі недапасаванасць адказных структур была відавочнай, — лічыць сенатар.

Праўда, вялікая колькасць людзей на прымём прыходзіць не столькі, каб вырашыць канкрэтную праблему, а хутчэй каб адзначыць недапрацоўкі ўладаў. На думку сенатара, за савецкі час у насельніцтва сфарміраваліся ўтрымальніцкія настроі. «Будзе ляжаць хвілера на падлозе, і замест таго, каб яе падняць, што зойме хвіліну, чалавек напіша скаргу і будзе чакаць, што прыйдзе спецыяльны навучны спецыяліст па падбаранні папер, якога дашле мясцовае ўлада... Жартую, вядома ж. Але варта браць на сябе больш адказнасці і ініцыятывы за паляпшэнне ўласнага жыцця. Дзяржава не можа вырашаць усе праблемы. Яна чакае ўзаемных намаганняў», — падсумоўвае Сяргей Навіцкі.

Вераніка ПУСТАВІТ. pustavit@vziasda.by

3